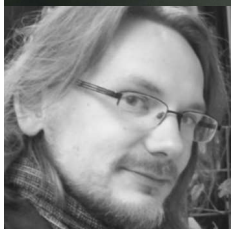

No Time To Die – Bond-æra afrundes på fantastisk vis

Frederik Bojer Bové 01.10.2021

FILM // ANMELDELSE: Efter 16 år og 5 film rundes Daniel Craigs Bond-saga af . Og det gør den med *No Time To Die* på fornem maner med en film af den gamle skole. Der er reelle følelser, og et plot der giver mening, så 165 minutter suser forbi.

James Bond: No Time To Die

Vurdering: 5 ud af 6 stjerner

Instruktør: Cary Joji Fukunaga

Medvirkende: Daniel Craig, Naomie Harris, Ralph Fiennes, Rami Malek, Ben Whishaw, Jeffrey Wright, Léa Seydoux, David Dencik

Daniel Craigs Bond-kvintologi har været en mærkværdig rutsjetur. *Casino Royale* (2006) var en decideret genstart, der viste begyndelsen på Bonds karriere. *Quantum of Solace* (2008) forsøgte at bygge direkte videre, men filmen blev ramt af en strejke blandt Hollywood manusforfattere, og den rodede fortælling bar præg af ikke at være skrevet færdig.

Mesterværket *Skyfall* (2012) virkede derfor nærmest som endnu en genstart med en helt selvstændig historie uden forbindelser til de to andre film. Endelig forsøgte *Spectre* (2015) at binde sløjfe på alle filmene, hvilket endte med mest af alt bare at være uforståeligt.

Et klassisk Bond-øjeblik i *No Time To*

Die. Foto Nicola Dove

Så jeg så frem til *No Time To Die* med to modsatrettede følelser. På den ene side var jeg ikke sikker på, jeg kunne gennemskue, hvordan endnu et kapitel kunne rette op på den allerede ret så rodede historie.

Men på den anden side har det også været tydeligt, at hver anden Craig-film var god, og hver anden mislykket, så måske mønsteret fortsatte med film nummer fem?

Jeg er glad for at sige, at jep, mønsteret fortsætter. *No Time To Die* binder sløjfe på serien og giver en afslutning, der er næsten lige så stærk og overraskende, som starten var. Det er et mønster-eksempel på, hvordan man skal afslutte en *franchise*.

Det han kæmper for

No Time To Die begynder også overraskende med et *flashback* til Madeleine Swanns barndom.

Forholdet til Swann var en af de ting, der aldrig rigtig fungerede i *Spectre*, så det er godt gået af den nye film, at den får rettet op og gjort Swann til en langt mere interessant karakter. Jeg er ikke sikker på, jeg nogensinde har været så emotionelt engageret i en "Bond Girl" før.

No Time To Die har også virkelig styr på sit spion-plot. Et våben bliver stjålet fra MI5, en art nanorobot-serum, der kan programmeres til at dræbe folk baseret på deres DNA. Filmens plot er komplekst og fyldt med forviklinger og til tider svært at følge med i, men det reddes af, at det her våben er simpelt, velforklaret, og sindssyg skræmmende.

Jeg er ikke sikker på, at jeg forstår alle involveredes motivationer, men det er heller ikke så vigtigt, når det er så nemt at forstå, hvor farligt det her våben er, lige meget hvem der har det.

Ved begge dele af fortællingen er der lagt vægt på publikums emotionelle reaktion, og det giver en blockbusterfilm, som er overraskende nem at *føle*. Det føles helt velgørende gammeldags.

No Time To Die – en fornem gøren status

Kæmpe cadeau til manusforfatterne. Der har været meget fokus på at Phoebe Waller-Bridge (*Fleabag*) leverede en sidste gennemskrivning og meget dialog, og mange bi-karakterer har hendes unikke skarphed, men *No Time To Die* er ikke en film, der føles, som om den er blevet reddet til sidst, men som om et stærkt udgangspunkt er blevet forbedret undervejs.

Og et klassisk Bond-øjeblik, hvad biler angår. Foto Nicola Dove

Det er, hvis vi nu skal være helt ærlige, også første gang, det lykkes at skabe en god ny fortælling til Daniel Craig som Bond. *Casino Royale* var baseret på den første bog, og så meget som jeg elsker *Skyfall*, så er den vidunderligt ligeglad med at give mening, men lever i stedet fuldstændig af alle dens andre elementer.

Det virker som en opsummering, og en gøren status, inden en ny æra skal begynde.

Særligt trak *Skyfall* på, hvad der virkede som en særskilt britisk angst for det fremstormende østen, mens Bond rejste fra Shanghais hypermodernisme, over Macaos casino-fantasme og til de postapokalyptiske ruiner på Hashima. Nej, det gav ikke rationel mening, men emotionelt var der en stor politisk fortælling, der blev fortalt blot ved visuel ikonografi.

No Time To Die har også sin egen ikonografi, men denne gang er det først og fremmest Bond-seriens egne symboler, som der bliver trukket på. Steder synes genkendelige fra tidligere film i serien, ligesom Rami Maleks skurk naturligvis har et skamferet ansigt, noget, efterhånden næsten alle Bond-skurke skal have.

No Time To Die og selvfølgelig en skurk med – klassisk – skamferet ansigt. Foto Nicola Dove

Men snarere end at virke som et opkog af klichéer, virker *No Time To Die* som en art gennemgang af alle seriens typiske virkemidler. Både af nyere dato samt elementer, der synes taget helt tilbage fra *Dr No*. Det virker som en opsummering, og en gøren status, inden en ny æra skal begynde.

Af den gamle skole

Det kan lyde lidt tilbageskuende, og *No Time To Die* er da også en film af den gamle skole. Reelle emotionelle fundamenter, en skurk, der mere skal virke skræmmende end genial eller tidstypisk, og et manus, der virker gennemskrevet, indtil det gav mening, snarere end indtil alle actionbeats faldt der, hvor regelbogen siger, de bør gøre det.

No Time To Die er lang, og der er nok mindre action, end mange er vant til, men det, der er, fungerer godt!

No Time To Die er en fremragende afslutning på en gylden epoke af Bond-film.

Næsten alt fungerer! Og det bør blive et stort gennembrud til instruktøren Cary Joji Fukunaga (*True Detective* sæson 1, *Beasts Of No Nation*). Han forløser opgaven uden at forsøge at give den som unik auteur – som f.eks Christopher Nolan og **Denis Villeneuve**, der begge blev spurgt, om de ville instruere *No Time To Die*. Fukunaga har solidt blik for at skabe suspense, indlevelse og overblik. I en film som *No Time To Die*, der forsøger at binde fem film sammen til et emotionelt klimaks, er han det helt rigtige valg.

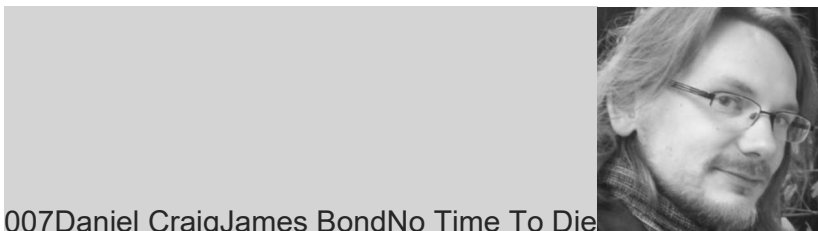

Navnet er Craig, Daniel
Craig – som nu kan kalde sig ex-Bond efter *No Time To die*. Foto Nicola Dove

No Time To Die er en fremragende afslutning på en gylden epoke af Bond-film. Den er ikke et overrumpende mesterværk som *Skyfall*. *No Time To Die* er mere den opfølger, der endelig formår at gøre hvad *Casino Royale* gjorde, dengang tilbage i 2006: At forny den typiske Bond-film med respekt for fortiden, men samtidig i trit med nutiden og med en vilje til at fortælle den helt særlige fortælling, om *netop denne* Bond. Som menneske og ikke som symbol.

Der bliver nogle store sko at udfylde, men der er også et godt fundament til at komme videre.

Hvis producerne er smarte, så holder de fast i både Phoebe Waller-Bridge, og Cary Joji Fukunaga. Han har også tidligere instrueret **en person, der kunne blive en ret god Bond ...**

007Daniel CraigJames BondNo Time To Die

Frederik Bojer Bové

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på kronoper.dk, er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på Copenhagen Architecture Festival.